

טכניקה

הקרב עודנו נמשך

אף על פי שסרטים תלת-ממדיים נסוגים הקדימו את הטלביזיה בשנים אחדות, גרמה התפתחות שדורי התמונות באמריקה לשכ" לול קולנוע התבליט. בעוד שבניו-יורק היצגה בהצלחה תכנית של סרטי תבליט שאפשר להסתכל בהם מבלי עזרת משקפיים (העולם הזה 783), הוציאה הוליווד זה עתה לאור את הסרט העלילתי הראשון בשיטת התבליט בעזרת משקפיים.

שני משלכים מטילים על הבד שתי תמונות שונות. הצופה יושב באולם כשעל חוט"ן משקפיים מיוחדות, כל עדשה מעבירה רק אחת משתי התמונות של הבד. באופן כזה רואה כל עין תמונה שונה, שתי התמונות יחד מצטרפות, במוח, לתמונה תבליט.

ראדה, אדריאן קווי, פטרישה וולטרס, אסמונד נייט ("הנהר") פשטות, כמעט רשלנות

הסרט, בבאנה (אדון) שטן, שביום והופק על ידי ארץ אובולר, הידוע בעיקר ככותב תסכיתים, מתרחש בניו-יורק. אפריקאי, הרקע הזה נבחר, כפי הנראה, כדי להדגיש את ה"קהל על ידי נצול האפסטריות המיוחדות של התבליט. אומרת הפרסומת: "אריה בחיקך... מאהבת) בזרועותיך!"

כל זה טוב ויפה, עלול לתת ארכי-חיים מסוימת לעסק הקולנוע הסובל קשות מתחרות הטלביזיה. אולם איש אינו יכול לערוב שתוך שנה-שנתיים לא תשתמשנה תחנות השידור באותה שיטה, תבאנה אל מליוני בתים אמריקאים טלביזיות תבליט.

סרטים

הנהר

ספרה של רומר גודן איננו, כמובן, אחד הרומנים הטובים שנכתבו אי פעם; אולם אין ספק שהסרט שיואן (האינדיה הגדולה) רנואר בנה על בסיסו, הנו אחד המשובחים שהופקו אי פעם. זאת למרות המשחק, שהוא בדרך כלל, טירוני ביותר, למרות התסריט הנאיבי במידה רבה. רנואר אינו נוקט לשתי קנים משובחים כדי להביע רעיונות, והעלילת הפשוטה והחביבה אשר ברומאן משת לו קרש קפיצה מצוין אל תוך עמקות מסיפית המבוססת בסדרה של תמונות מי

חוקי למח

ג'ק בני הוא אחד המשדרים המפורסמים ביותר בארצות הברית. הוא נטש מכבר את הקולנוע ואת הבמה, התרכז בעיקר בתכניות הרדיו והטלביזיה שעשו אותו מיליונר תוך שנים אחדות. כמו יהודים ידועי שם אחרים מעולם הבידור (אדי קנטור, אדוארד ג. רור בינוון) "גויס" גם בני לעזור במכירת אגרות העצמאות הישראליות באמריקה. "אינני מ בין מאומה בכל הענין", הודה בני, "אולם מומחה לכלכלי מיוחד נוסע אתי לכל מקום בו אני מופיע מטעם ועד האגרות, משגות על הצד הכספי. כל מה שאני עושה הוא: מסביר למסובים שקניית אגרת עצמאות לא תזיק להם."

ליהודים האמריקאים, שכבר עיפו מרוב תרומות, מספר בני את הספור הבא, אשר תמיד מועיל להעלות חיוכים ודולרים: היה

ארצות הברית

אם לא לחץ - שביתה

אלפרד ג. פלדמן הוא בעל תעשייה אמריקאי גדול, מנהל עסק שמחזור הכספים שלו מגיע ל-12 מיליון דולר. מחוץ לעסקיו מת" עניין התעשיין פלדמן גם בבעיות ישראליות: לפני כמה חודשים הוציא חוברת קטנה ש"קרא לה "ישראל כפי שראיתי אותה", רשמי מסע בארץ.

כותב פלדמן: "בקרתי במחנה המיועד ל- אנשים זקנים ושאלתי מדוע ממסכנים הללו ניתן כל כך מעט אוכל ונוהגים בהם כמו בחיות. תשובת המפקח היתה כי אלא לשאול את המנהלים, ביחד את מנהלי ההסתדרות אשר "שומרים לעצמם את הדולרים האמריקאים במקום לקנות בהם אוכל לאנשים הי" זקוקים לו."

המטרה העיקרית להתקפתו של פלדמן היא ההסתדרות. הוא מספר כי עלה בדעתו לפי תוח בתי-חרושת בישראל, אבל גילה כי לי- אחר שיסיים את המלאי הראשון של חמרי גלם, יאלץ לחדשו במטבע זר דוקא.

"זכית, ננית, ברוחחים ניכרים", הוא מס" ביר לקוראיו "יוש בידך סכום כפול - בלירות - ממה שהיה לך בתחילה. אולם יש לך צורך בחמרי גלם נוספים. אתה פונה אל הממשלה, מבקש דולרים אמריקאים אשר בתמורתם אתה מוכן לתת לה לירות ישראל" יית. התשובה היא: "אין לנו דולרים". אינך יכול להמשיך לייצר כיוון שאין לך חמרי גלם שאתה יכול לקנותם בלירות הישראליות העומדות לרשותך."

התקפה, ובכל זאת. זהו הספור, כור תב פלדמן, ששמע מפי אנשים רבים כי ישראל, כל אלה לא היו קשורים להסתדרות כאשר מתהווה מצב כזה, אומרת ההסתדרות: "אנו נקנה ממך חצי (או יותר) מן המפעל ועל ידי כך נוכל לגייס בשבילך את הי" דולרים הדרושים."

ממשיך פלדמן: "אם אינך מסכים ורם אי" גם מצליחים לאלץ אותך בדרך זו, חזקה ש" תפרוץ שביתה במפעלך. דברים כאלה מת" רחשים בישראל בכל יום."

למרות כל זאת גלה פלדמן לכתב העולם הזה מוטיביקובס, כי זה עתה שלח המחאה שמנה למגזית היהודית המאוחדת. פרט מעניין נוסף אודות אלפרד ג. פלדמן: בשנה שעברה תרם בעצמו, והתרים את חב" ריו, בסכום כולל של 20 אלף דולרים למג" ביות שערכו בארצות-הברית עלי-ידי אותה הסתדרות שכה תקף אותה.

ראש מצומק כמוזיאון

שמואל בורגשטיין הוא יהודי משיקאגו ש" בילה את מרבית ימיו בטוילים בכל רחבי העולם, בהם אסף מטבעות יקרות, צפרים ודגים נדירים, מלבושים, כלי נשק, גם ראש מובש ומצומק שמצא אצל שבת פראי ב" סביבת נהר האמונה.

את האוסף המור הזה ערך בורגשטיין ב" תערוכה בשיקאגו שמסכה אליה למעלה מ- מליון מבקרים. עתה נמצא המוזיאון היחיד במינו, המונה 50 אלף מוצגים, במחסן. או" מר בורגשטיין: "אני מוכן להעביר אותו לישראל. כל מה שאני מבקש בשבילו הרדיו בנין בן עשרים חדר, אשר לי עצמי, היני אדם זקן עתה. הייתי רוצה להתמונות אחראי על האוסף, במשכורת המתקבלת על הדעת. היש הצעות?"

צולמות וערכות באמנות ובטעם. הרעיון: בלבה של הודו זורם לאיטו נהר גנגסי גדול. הנהר מסמל את החיים עצמם, הנמשכים על חופו דור אחר דור, מאה אחר מאה, בלי הרף, במחזור בלתי פוסק.

על החוף מתגוררים מספר אירופאים ש" חיותיהם היומיומיות הפשוטות ממחישות את הסמליות אשר בגבורו הראשי של הי" סרט: הנהר עצמו.

במשפחה המתגוררת ב"בית הגדול" מת" כוננת האם (גורה סווינברן) להביא לעולם את התינוק הששי, בתה הבכירה הארייט בת 14 (פטרישה וולטרס) חשה ביטורי האהבה, הראשונים, "בנה הצעיר בוגי (ריצ'רד פוסטר) מת מנשיכת נחש ארסי. פרט לאלה: חייל" צעיר (תומאס בירן) שאבד את רגלו במלח" מה ועתה הוא מלא מרידות, מתמלא תקוות חדשות בעת שהותו על חוף הנהר; נערה סקוטית יפה ואנוכית (אדריאן קווי), מגלה שאינה אכזרית, כפי שראתה את עצמה תמיד; נערה הודית-אנגלית (ראדה) למדה כי רב המרחק בין המזרח למערב ומחליטה להיות - בניגוד לאנגליות רבים - בת המזרח.

לא פחות מרומן, שיר. כל זה מסור פר ומתואר בסרטו של רנואר בפשטות הי" גובלת לעתים ברשלנות. העלילה, חסרת" העלילה מלגת מנושא אל נושא, מתפתחת לאיטה, כמו זרמו של הנהר, ברשלנות זו צפונה אמנותו של רנואר. הכל נראה כה בלתי-מכוון מראש, לא מבויים. תמונות הי" הווי ההווי, החיים אצל האירופים, הכל צויר" למ (על ידי קלוד אחי ז'ואן, שניהם בני) של פייר רנואר, הצייר המפורסם) בצבעים רועשים במקצת. כמו המזרח עצמו.

מעולם לא נתגלתה הודו על הבד כשם שהיא מתגלית בהנהר יחד אתה מתגלה גם אמת אנושית פשוטה, עמוקה ואמתית. הנהר מוכיח שוב, אם היה צורך בהוכחה נוספת, כי הסרט יכל להיות יותר מאשר דו"ח פשט" ני של עלילה הוליוודית מטופשת או פלא" קאט תעמולה סובייטי חסר ערך אמנותי. הוא מוכיח כי בכוחו של הקולנוע להביע, בעזרת סמלי התמונות והשיח, רעיונות לא פחות עמוקים מאשר הרומן, הספור, השיר.

המרגלת מטנא"ר

חסידיו של בוב הופ בודאי יתפקעו מרב צחוק, אחרים עלולים לחייך. כיוון שמספרם של החסידים אינו מבוטל כל עיקר, יש סכ" יים כי האולם שבו תציג את יופיה על בדו המרגלת מטנא"ר ייתמלא צחוק עליו.

בוב הופ משחק כאן בתפקיד כפול: מרגל בינלאומי מסוכן, שחקן הרומה לו כשתי טפות מים. כאשר השחקן מעמיד פנים, בי פקודת שרות המודיעין האמריקאי, שהוא המרגל, מתעוררים מצבים מגוחכים. הופ מצטיין בעיקר בדמות האיש הפשוט, הפחדן המוצא עצמו בסכנות גדולות: בפני אק" דחים שלופים, בזרועות נשים יפות, פרנסים סאליבאן משבש, בסרט זה שולף אקדחים מוצלח, בעוד שהאשה המסוכנת דומה במדה מפליאה להדי לאמאר. יתכן מאד שהדמיון הזה נעוץ בעובדה שאת התפקיד ממלאה הדי לאמאר.

לא משחק, אבל פוטוגניה כמו מרבית הולדות בנות ה-15, שאפה גם היא לאמאר, בהיותה תלמידת גימנסיה בוינה מולדתה, להיות שחקנית קולנוע. אולם היה לה קצת יותר שכל מן האחרות: היא לא הלכה אל הבמאי; היא נגשה אל המנהל הסכני, קבלה עבודה כמזכירת חוליית-ההסר" טה. היא קותה כי במקום או במאוחר יתן

